

Publicerad 2009-11-09 21:28 av Christer Eriksson

gropen

jag får stå till svars

flygvärdinnans samlade samlag

brinner i min grop

jag skyfflar med rostig spade

bjuder in barnen

för att lära dem titta bort

se här

se hitåt

men inte ända in

det visslar i konstruktionen

jag går över bron

påkörda djur ligger i din säng

rester av lycka

flygvärdinnans leende är falskt och vackert

där nere i gropen

en orolig eld

jag ser in i hennes ögon

hon flyttar på sig

jag ser in i en tom lägenhet

jag går in

där stod soffan

bordet och där travades poeternas böcker

visst gör det ont när blommor vissnar

sedan

det ekar här

jag står i köket

jag borde dra ut spisen

något finns troligen bakom

jag går in i nästa rum

flygvärdinnan är högt där uppe

i sitt äggskal

spricker hon

det är sminket som gör henne

och kroppen och hur hon

är rädd för behåring och

sanning

parketten är blank och repig

som ett ansikte

under taket svävar vit färg

och något är på väg

ett bandage av höst

flyger från trädet

eken är femhundra år

rotsystemet håller fast

generationer av döda

i gropen

brinner inget längre

det är för fuktigt

flygvärdinnan är stulen

tjyvar värmer sina händer

nagelbanden lyser

över höjda straffskalor

jag skyfflar jorden tillbaka

utplånar gropen

lövhögen

föräldrahemmet

allt är nedbrytbart

mobiltelefonen finjusterar

jag är framme om en kvart.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Christer Eriksson med Poeter.se id #8591 innehar upphovsrätten